

SOLI DEO GLORIA

EVANGÉLIUMI, KÖZÉLETI FOLYÓIRAT

*„Isten! kit a bölcs lángesze fel nem ér, / Csak titkon érző lelke ohajtva sejt: /
Léted világít, mint az égő / Nap, de szemünk bele nem tekinthet.”*

Berzsenyi Dániel így fogalmazta meg Fohász című versében a hit csodáját, ajándékát és egyben a korlátait is. Ez az evangéliumi folyóirat a közösségi életünk színterén igyekszik megjeleníteni ezt a csodát, ezt az ajándékot, és természetesen a gyarló ember szép törekvéseit. Az ebben való osztozásra hívjuk a kedves olvasókat és a szerzőket egyaránt.

„ÁLDJA NEVED A NEMZETÜNK...”

Államalapító Szent István ünnepe előtt sok készülődésről hallani a médiában: ünnepségek, megemlékezések, kitüntetések, az új kenyér, a virágkarnevál, az ország tortájának elkészítése, és természetesen az elmaradhatatlan tűzijáték. A nyár utolsó bástyája augusztus 20-a, ami után általában elromlik az idő, és pillanatok alatt elkezdődik az iskola.

Különös és érdekes, hogy nem csak az egyházi gyökerről, hanem az ilyen, nemzeti ünnepeinkhez is ki-kí más-ként kapcsolódik és más-más ünnepel. Valószínűleg a legtöbben bele sem gondolnak az ünnep valódi tartalmába, és megmaradnak a szlogenek szintjén. Hiszen mi közünk egy ezer évvel ezelőtt élt királyhoz, egy olyan államhoz/királysághoz, ami azóta többször szétesett? Mi közünk egy olyan nemzethez, ahová névleg tartozunk, de érzelmileg talán nem igazán? Esetleg mások közönye háborít fel minket a nemzeti érzések kapcsán és nem értjük, más miért nem olyan intenzíven éli meg magyarságát, és miért nem olyan büszke történelmi gyökereire?

Nagyon izgalmas beszélgetéseket lehetne folytatni arról, miért fontos az ember identitásában a közösséghez tartozás, a nemzeti identitás, vagy hogy mit jelent magyar református keresztyénnek lenni. Hogyan él együtt nyelv, kultúra és hit; hogyan hatott ezekre az évszázados fejlődés és sok-sok változás itt, a Kárpát-medencében? Mit jelent ma a nemzethez tartozás egy 21. századi posztmodern kultúrában, és vajon attól igazán magyar-e valaki, ha azt fennen hangoztatja magáról?

Ami biztosan fontos és leszögezhető, hogy a reformáció, a reformátusság és a magyarság tudatának fejlődése mélységesen összekapcsolódik. A reformáció és a magyar nyelv/identitás fejlődése egybeforrt a reformáció igen viharos évszázadában. Különleges módon kezdett el fejlődni a magyar nyelv és kultúra a reformáció terjedésével, az emberek hitre ébredésével, lelki megújulásával. Talán az egyik legvilágosabb bizonyítéka ez annak, milyen, amikor Isten Lelkének munkája, az ébredés áthatja az egész társadalmat és pozitív folyamatokat indít be az emberi közösség minden területén.

Nem mondhatjuk tehát, hogy semmi köze hitünknek és nemzeti identitásunknak, személyes hitéletünknek és környezetünknek egymáshoz.

Izrael számára az Istenhez tartozás és a nemzethez tartozás mélységesen összetartozott, egyet jelentett. Isten hívta el Izrael ősatyját, Ő tett ígéretet neki. A szövetség a néphez kötődik, Ő adja meg az állam kereteit is, Ő vezeti és áldja meg a királyt.

Sokszor gondolták egyébként a történelem során, hogy létezhet olyan nemzet, olyan állam vagy államforma, amelyik teljesen kiábrázolja Isten uralmát, de ez igazán

sosem valósult meg. Ez utópia vagy hazugság, hiszen ahogy az ember, úgy egy nemzet sem tökéletes, hanem a legjobb szándékok mellett is hűjával van Isten dicsőségének és a tökéletességnek.

Másrészt lehet, hogy sokaknak nehéz átélni, megélni a nemzethez tartozás örömét. Hiszen nagyon bonyolult válaszolni arra a kérdésre, hogy mit jelent például magyarnak lenni, ehhez a nemzethez tartozni. Lehet, hogy egyesek más nemzethez is tartoznak származás szerint... Mi közöm a magyar gyökerekhez, miközben tudom, hogy itt születtem, de a felmenőim között esetleg voltak más nemzetiségek, nemzetek gyermekei közül is. Ráadásul egy multikulturális közeg, a béke és elfogadás közege inkább elfeledni szeretné a nemzeti identitás világos kereteit, mintsem megőrizni azokat.

Mi lehet akkor egy nemzet reménye? Hogyan lehet elérhetőbb a világ, a közösség, amiben élünk? A zoltár világosan kifejti azt, hogy Isten könyörül az istenfélőkön, akik Őt keresik és elismerik az Ő uralmát. Ő ismer bennünket, megment és megtart. Boldog, aki hozzá menekül, aki nem felejt el, hogy Ő az Úr, és nélküle nincs élet, boldogság és boldogulás a világon. Isten megmenti a benne bízókat. Mert elkészítette a megmenekülés útját, és az emberi történelem keretein belül, egy földi nemzet fiaként elküldte Jézust, az Ő szeretett fiát, hogy megmentsen minden embert és minden nemzetet. Jézust - akié minden uralom - elküldte, és egy nap minden hatalmát letette értünk. Minden nemzet reménye benne van. El kell fogadni, hogy sem Ő, sem a belé vetett hit nem sajátítható ki egyetlen nemzet vagy bármilyen földi szervezet, intézmény számára. És megújulás, lényegi változás csak ott van, ahol Őt befogadják, ahol benne hisznek. A nemzetek (és a mi nemzetünk) reménye az, ha az emberek, az egyének, akik a nemzetet alkotják, elkezdik keresni és követni Jézus Krisztust, és benne megértik Isten akaratát. Ahol bűnbánatot tartanak, és hozzá térnek egyénileg, kis közösségben, ott lehet megújulása, felemelkedése egy nemzetnek.

Isten arra hív, hogy minél több ember egyéni hitvallása legyen a Jézus Krisztusba vetett hit. Ebből épülhet fel a közösség hitvallása, ebben rejlik egy nemzet ereje.

Imádkozzunk azért, hogy minél többen és teljesebben élhessük át, hogy mit adott Isten nekünk Jézusban, és hogy ez milyen nagy hatással lehet közösségeinkre, nemzetünkre. Legyünk Isten előtt imádságban, bűnbánatban, könyörgésben saját életünkért, gyülekezeti közösségünkért, nemzetünk megújulásáért!

*Thoma László igehirdetése alapján összeállította:
Dr. Szilvay Balázs*

HÁLAADÁS A KENYÉRÉRT

Az alábbiakban Joó Sándornak, a Budapest pasaréti gyülekezet neves, templomépítő lelkészének 1967 nyarán elmondott igehirdetési részletének alapján adunk hálát a Mindenható Isten kenyér-áldásban is megmutatkozó kegyelméért.

Olvasandó: János 6,1-13.

Alapige:

„Mert tőled van minden, és amiket a te kezedből vettünk, azokatadtuk neked.”

1Krónika 20,14/b

... Isten nemcsak azt akarja, hogy „minden ember idvezüljön és az igazság ismeretére eljusson” (1Tim.2,4.), hanem azt is ugyanúgy akarja, hogy minden embernek meglegyen a mindennapi kenyeré! Így tükrözi a kenyeret osztó Jézus a kenyérről gondoskodó Isten édesatyai szeretetét.

Semmi egyebet nem szeretnék ezzel a mai prédikációval elérni, csak annyit, hogy amikor a föld termésére gondolunk, amiből a mindennapi kenyérünk van, amiből fizikailag élünk: meglátnánk mögötte Istennek az emberekről gondoskodó édesatyai szeretetét. Ezt fejezi ki ez a hódolatteljes bizonyágtétel, amit alapigénkben így olvasunk: *Tőled van minden, a Te kezedből van Urunk!* Igaz ugyan, hogy Dávid király ezt valami másra mondta, de tartalmilag a termésre, a kenyérre is érvényes. Minden a Te kezedből van! Igen, ezt akkor ott, a Genezáreti-tó partján az a sokaság jobban érzékelte, mint ma mi, hogy az az étel, amit megettek, Jézus kezéből való volt. Nem közvetlenül ugyan, mert hiszen egy gyermeké volt eredetileg az az öt kenyér és két hal, és a széttört darabokat a tanítványok hordták szét a sokaság között, de mégis Jézus kezében sokasodott meg az a

kevés úgy, hogy mindenkinek elegendő jutott belőle.

Tehát azok az emberek ott valósággal isteni csodaként tapasztalták meg a kenyeret, az ételt, amivel jóllakhattak. Eszébe se jutott volna senkinek, hogy annak a gyerekeknek köszönjék meg, hogy megosz-

totta velük az ételét, vagy, hogy a tanítványoknak hálálkodjanak a feléjük nyújtott kenyérét - balgaság lett volna nem túllátni rajtuk *Jézusra*, és nem tudomásul venni, hogy Neki, egyedül Neki köszönhetik, hogy nem maradtak éhen! Jó, voltak itt más tényezők is ebben a megelégtetésben, a gyermek készsége, a tanítványok buzgólkodása, de mit ért volna mindez Jézus nélkül? Áldássá mindez egyedül Jézus által válhatott számukra. Amikor azt a kenyeret a kezükben tartották, számukra valóban eleven tapasztalat lehetett az, amit Igénk is mond: *Tőled van minden, amit a Te kezedből vettünk, aztadtuk tovább.* Hiszen ezért akarták Jézust királlyá kiáltani. Nem hiszem, hogy valaki is: bármelyik tanítvány vagy a kisleány eltakarta volna előlük a kenyeret adó Jézus fenséges alakját! ...

Nos, ez a történet is azért íratott meg, hogy mi, mai emberek is lássuk meg a mindennapi kenyérünk mögött azt a gondoskodó, szerető kezet, amelyik adja azt nekünk! ...

Érzitek már, hogy az a kenyér, ami most érik be a földeken, mennyire az Isten kegyelmének a csodája? ... Mondjuk hát: *Tőled van minden ... Ámen*

„A KENYÉR ISTEN ARCA”

Olvasni: 3Mózes 23, 14

A kenyér útja már a teremtés hajnalán elkezdődik, amikor Isten így szól az első emberpárhoz: „ímé néktek adok minden maghozó fűvet az egész föld színén és minden fát, amelyen maghozó gyümölcs van, az legyen néktek eledelül” (IMóz 1, 29). A maghozó gabonanövények, mindennapi kenyerrünk Isten akaratából lettek meg ezen a világon, de az emberre bízta az Űr azok teremtését.

A kenyér árnyalt előrevetítése után később elhangzik a Teremtő szájából - amit a Szentírás elsőként jegyez - maga a kenyér szó is. A bűneset után, nem éppen kellemes körülmények között, az ember számára mondja kemény szavak kíséretében: „Orcád verítékével egyed a te kenyeredet, míglén viszsztatérsz a földbe, mert abból vétettél: mert por vagy te s ismét porrá leszesz” (IMóz 3, 19)

Isteni ajándék a kenyér, amiért keményen meg kell dolgozni. Nem véletlen tehát, hogy a kenyér mint

táplálék központi helyet foglal el életünkben, tudatunkban. „Éhe kenyérnek, éhe a Szónak, Éhe a Szépnek hajt titeket” - írja Ady „Csák Máté földjén” című versében.

A költő szavainak mezsgyéjén haladva és az emberiség történelmére visszatekintve azt tapasztaljuk, hogy néha túl is hajtja magát az ember, amikor a kenyerét keresi.

A Bibliában több mint 350 helyen - különböző szóösszetételekben - fordul elő a kenyér szó. Egyébként nyelvünkben, szóhasználatunkban közel kétszáz közmondás forog közszájon, ami mind a kenyérrel kapcsolatos. Különböző

testi vagy lelki állapotot, élethelyzeteket jelölünk meg a kenyér szó segítségével. Néhány példa. A jóság kifejezésére: „Olyan, mint egy falat kenyér”; „Kenyéire lehetne kenni.”; a nélkülözhetetlenség érzésének kifejezésére: „Úgy kell, mint egy falat kenyér.”; a reménykedés kifejezésére: „Lesz még nekünk lágy kenyerrünk.”; az öregség kifejezésére: „Megette a kenyere javát.”; a szegénység kifejezésére: „Keserű a más kenyere”; „Nehéz kenyér az árváé.”

A kenyér tehát olyan táplálékaink között, mint imáink közt a Miatyánk.

Régen természet közelebb volt az ember. Ezzel azt akarom mondani, hogy jól tudta - már a gyermek is miből és hogyan lesz a kenyér. Örült minden darabkájának.

Jól példázza ezt Arany János „Családi kör” című versének részlete: „Pendül a kapa most, létév a gazda, / Csíkos tarisznyáját egy szegre akasztja. / Kutat az aprónép, örülne, ha benne / Madárlátta kenyérdara- bocsát lelne.” ...

forrás: **PRESBITER**

XXIII. évf. 4. szám,

2014. július - augusztus (részl.)

Benedek Elek: Becsüld a népet!

*Dolgos népet ha látsz a réten,
Köszöntsd őt, köszönted szépen.
Bár ócska, foltos a ruhája,
Kincseket ér az ő munkája
Becsüld a népet!*

*Neked pihenés a meleg nyár.
Te alszol s ő munkába kezd már.
Peng a kasza már virradatkor,
A legszebb álmot alszod te akkor
Becsüld a népet!*

*Héj, mit művel kerges tenyérrel!
Ellát téged puha kenyérrel.
Még éjjel is hordja, mit nappal
Összegereblyélt, - le a kalappal!
Becsüld a népet!*

*Ne irtózz a kerges tenyértől,
Fogd meg bátran, tétova nélkül.
A kéz, amely vért verejtékez,
Szebb, mint amely aranytól ékes
Becsüld a népet!*

*Óh, ez a kéz! Áldott egy kéz ez,
Ma itt, holnap tán harcban vérez;
Arany kalászt vág ma kaszája,
S embert, ha vészben szent hazája
Becsüld a népet!*

*Szeressed őt, véreimből vér, te!
Ne feledd: honnét eredél te;
Hogy vagy te is a sarjadéka,
Dolgos, harcos nép maradéka
Becsüld a népet!*

A MAGYAR SZENTKORONA TÖRTÉNETE

Krisztus után 304-308 között készült Örményországban a magyar Szentkorona, ahol III. Tiridatész királysága alatt Kr. u. 287-től államvallás lett a kereszténység. A kereszténység bizánci, alexandriai és római ágát is hivatalossá tette III. Tiridatész, akit több történetíró Roga néven említ. Kr. u. 287-től van írásos története Örményországnak. Így minden történelmi mozzanat pontosan soron követhető.

III. Tiridatész 304-ben megbízást adott főpapjának, Világosító Szent Gergelynek (aki görög műveltségű volt), hogy készítsen számára egy királyi koronát. Az állam főpapja, Gergely el is készítette az abroncskoronát 9 pártacsúccsal. Tiridatésznek azonban nem tetszett a nyitott abroncskorona. Mivel Világosító Gergely meghalt, a királyi aranyművesek folytatták a korona befejezését a latin műveltségű Tiridatész irányítása alatt. Mivel ő nem volt vazallusa senkinek, az abroncskoronára felső pántokat készíttetett, amely így zárttá vált. Úgy készítették el a zárt koronát, hogy az abroncsrész a földet jelentette, földi személyek ábrázolásával. A kupolarész (keresztpántok) az eget jelképezte, mennyei személyekkel a zománcképeken.

Az így elkészült koronát 308-451-ig 9 örmény király viselte. 451-ben az Arax és Kura folyók közén sor került az Avarairi csatára az avarokkal. Ebben a csatában az avarok győztek. 15 szekér aranyat, ezüstöt és drágaköveket zsákmányoltak.

796-ban a Kárpát-medencében Erich Friauli herceg, aki Károly német császár egyik vezére volt a Duna mentén - kb. a mai Tolna-megye területén -, 15 szekér aranyat, ezüstöt és drágaköveket zsákmányolt az avar kagánoktól. A zsákmányolt ékszerek közül hódolata jelül a koronával ajándékozta meg Károly királyt.

800-ban Rómában Nagy Károlyt az avaroktól zsákmányolt koronával koronázta meg III. Leó pápa német-római császár azért, mert Károly a pápa védelmezője volt.

814. január 28-án Károly meghalt. Temetése a halála napján megtörtént. Koronával a fején, trónusán ülő helyzetben tették az acheni dóm sírboltjába.

1000. április 28-án III. Ottó Achenbe érkezett. Ekkor törték fel Nagy Károly sírját 2 püspök jelenlétében. A püspökök igen részletes jegyzőkönyvet vettek fel a sír feltárásáról, ahol mindent részletesen leírtak, amit ott találtak. A püspökök jegyzőkönyvét illetve leírását az acheni székesegyház könyvtárában Szigeti István magyar származású atya találta meg. Szigeti István leírta, hogy Károly ülő helyzetben volt a fején zárt pártakoronával. Részletesen leírta, hogy

milyen mintákkal, milyen drágakövekkel és zománcképekkel volt díszítve a korona. Leírta továbbá, hogy Károly kezében jogar volt, és mellkereszt lógott a nyakában. A jogart és a mellkeresztet Károly egyik fogával együtt III. Ottó magához vette.

1000. október 2-án III. Ottó megérkezett Rómába, és ekkor átadta a koronát Szilveszter pápának. III. Ottó barátja és keresztfia volt István királynak. A koronát a pápa keresztül ajándékozta a magyaroknak, azaz Istvánnak azért, mert szerette volna a német-római császárság részévé tenni Magyarországot. Ő Rómából akarta irányítani a birodalmat, de 1002-ben meghalt. A trónon II. Henrik követte, aki István sógora volt, Bajor Gizella testvére. Közben a pápa ígért a lengyeleknek egy koronát, de a lengyelek megérkezésekor az még nem készült el, így a III. Ottó által hozott koronát akarta átadni a lengyel küldöttségnek. Ezt azonban III. Ottó időben megakadályozta. A pápa álmot látott, melyben az angyalok mondták neki, hogy ezt a koronát a magyaroknak adja át. Ugyanekkor megérkezett a magyarok küldöttsége is Rómába a koronáért a kalocsai érsek vezetésével.

1000. december 25-ére tűzték ki István koronázását Esztergomban. A küldöttség a rossz időjárás miatt nem érkezett meg az adott időpontra, ezért egy püspöksüveggel koronázták meg I. Istvánt. Azért nem halasztották el a koronázást, mert így az ország előkelőségei időben hazaértek karácsonyozni.

1001. január 1-jére megérkezett Rómából a korona Esztergomba. És a pápai koronával újra megkoronázták Istvánt.

1038-ban I. István halála előtt felajánlotta a koronát Szűz Máriának. Ettől kezdve a korona avató koronává vált. Ezzel közel egy időben létrejött az első „alkotmányunk”: István intelmei Imre herceghez. Magyarország volt az első európai ország, ahol alkotmány született. A gyűlést Ópusztaszeren tartották meg István intelmei alapján. Olyan határozatokat is hoztak, melyek a mindenkor uralkodó királyra is kötelezettségeket róttak.

Végezetül megjegyzem, hogy a magyarok kalandozásai a 15 szekéren szállított arany- és ezüst holmik keresését szolgálták, mivel az Örményországon békésen átvonuló magyarok a szállított kincsekről részletes leírást kaptak az örményektől. És ezek alapján a kalandozások során keresték Európában az eltűnt drágaságokat. Tehát a kalandozások nem rabló-hadjáratok voltak.

Dr. Teleki József Attila

PIROSKA, A SZENT CSÁSZÁRNÉ

Talán még sokan vannak, akik gondolkodás nélkül sorolják az Árpád-házi szenteket: István, Imre, László, Margit, Erzsébet. De vajon hányan tudják, hogy két Margit is volt a szentek sorában, továbbá, hogy Árpád-házi Piroska és Kinga is gazdagították a magyar szentek sorát.

Az alábbiakban azt a szentéletű császárnét ismerhetjük meg, aki ma is méltán lehetne minden magyar „first lady” példaképe. (Dr. B. Z.)

A jó mesében a szépséges királylányt feleségül kéri a daliás királyfi, és azután boldogan élnek, míg meg nem halnak.

A mesés esemény szinte szó szerint lejátszódott a magyar történelemben is, amikor az Úr 1105. esztendejében I. Alexiosz Komnénosz, a Kelet-római keresztény Birodalom császára feleségül kérte fia, Jóannész (János) számára a mi Szent László királyunk csodaszép leányát, Piroskát. A császári követek Kálmán királytól kérték meg a kezét, akinek ő akkor az udvarában élt. Miután pedig a kérők nem lettek kikoszorúzva, egy újabb, fényes küldöttséggel tértek vissza az aráért, amelynek feje és legjelesebb tagja a krónikás szerint, Eumathiosz Philokalész Szebasztosz, egy birodalmi tábornok volt. A császár nagy örömmel és tisztességgel fogadta leendő menyét, és feleségül adta fiához.

De beszéljenek erről inkább a szentek életét tartalmazó egyházi naptárak, az un. synaxarionok, ahol a magyar származású császárné 1134-ben, idén éppen 880. éve bekövetkezett halálának napján, augusztus 13-án a következő áll:

„Amikor a dicső kegyes császárok és házastársak, Alexios Komnenos és Eirene szép és jellemileg kifogástalan leányt kerestek, és őt találták olyannak, aki hogy úgy mondjam, minden tekintetben gazdag a szépségekben, feleségül adták Istentől ajándékozott sarjukhoz, bíorbanszületett Ioannes császárhoz. Ettől egyenlő számú fiú- és leánygyermeket szült, összesen nyolcat, és ezeket pompásan és császári módon nevelte fel.

Az élet gyönyörűségeit s magát a császári méltóságot is semmibe vevén, magában sűrűn susogva az isteni Dávid szavait: „Mit használ az én vérem, ha romlásba szállok?”, éjjel-nappal nem szünt meg az Istent szolgálni; az alattvalóknak a császári udvarhoz intézett ügyeiben jó közvetítő volt, a nélkülözőket felkarolta, nekik mindenben kezét nyújtotta, szíves volt az alamizsnálkodásban, az özvegyek és árvák támogatásában, a szerzetesek szállásaira való kiadásokban és adományokban, valamint más egyebekben, melyekben nemcsak a megkoronázás után, hanem az előtt is a legnagyobb buzgóságot fejtette ki...

Mert miután, ahogy elmondtuk, a korona elnyerésével e császári magaslatra emelkedett, minden egyéb dologt

mellőzve és az összes többi gondokat – még ha szükségseknek látszottak is – másodsorba helyezve létrehozta az alapoktól kezdve a Mindenható Krisztus, a mi Istenünk és Megváltónk nevével megtisztelt császári monostort, megépítve az ebben látható gyönyörű templomokat, kórházakat, aggok házát, melyek szépség, fekvés és egyéb felszerelés tekintetében az összes korábban létesített régebbiekkel és újabbakkal szemben elviszik a pálmát...

De minthogy még nagyobb segítőre volt szükség, nagyobb is kap. Egyszer ugyanis megfogta a császári férje kezét, s a Mindenható Krisztus általa emelt szép templomába belépve hirtelen a földre vetette magát, és fejét a szent padlóra tapasztva, könnyek között így kiáltott fel: „Fogadd uram, az Istentől néked berendezett templomot!” Könyörgését azonban tovább folytatta, könnyet könnyre hullatva, és kötötte magát, hogy nem áll fel addig, míg annak teljesítését, amire áhítozik, meg nem kapja. Amint azután meghallotta a császár hozzá intézett megnyugtató szavait – ezek pedig a következők voltak: szent kincsek pompás készítése, ingó és ingatlan javak és dolgok, továbbá évi bevételek adományozása és ajándékozása, azonkívül e tisztos monostor fensőbbségének és hatalmának az összes többi monostorral szemben való biztosítása, és hogy a Mindenhatóénak valamennyi közül egyedül ezt nevezzék, s szavakban és tettekben elsőséggel tiszteljék meg – mikor tehát a mindezekre vonatkozó ígéreteket a császár ajkáról megkapta, kimondhatatlan örömmel és vidámsággal megtelve kelt fel. És ez a dicső császárné a gond súlyát, melyet viselt, férje, a császára készsége és hozzájárulása folytán mintegy lerakva, attól kezdve örült és örvendezett, hálát adván az Istennek, minden jó adójának és teljesítőjének.” (Az Árpád-kori magyar történet bizánci forrásai, Budapest, 1984, 115–117. o.) Piroska, tehát apja, Szent László királyunk nemes erényeit követve tűnt ki a többi császárné közül és vált az Árpád-ház első női szentjévé. Legendás szépsége belső tisztasággal párosult. Nyolc gyermekének példás keresztény nevelést adott. Az anyaság, a házastársi hűség, de ugyanakkor az aszketikus élet szimbóluma is volt. Az evilági hívságokat félretéve az örökélet értékeit tartotta szem előtt. Ezért minden erejével a szegények, elesettek és betegek gyámolításán fáradozott. Ezért emlékezünk rá ma is nagy szimpátiával, elismeréssel és szeretettel. Bár szülőföldjén, Magyarországon nem sokan ismerik, de a konstantinápolyi Hágia Szofia katedrálisban lévő aranymozaik portréját a XII. század óta naponta ezrek csodálják meg a világ minden tájáról.

*Kalota József
érseki vikárius*

Az Európai Protestáns Egyházak Közössége nyilvánosságra hozott közleményében felhívta az európai közvéleményt s az egyházakat arra, hogy a 100 éve kirobbantott, addig nem látott borzalmas szenvedéseket magával hozó, milliók halálát okozó I. világháborúra és az áldozatokra egy perces néma csennel emlékezzenek. „2014. augusztus 1-jén közép-európai idő szerint 12 órakor egész Európában álljon le a munka és az élet rohanása egy percre Izlandtól a Balkánig, Szentpétervártól Lisszabonig, Hammerfestől Ankaráig”.

KÖZPONTI MEGEMLEKEZÉS NÉMET-FRANCIA CSÚCSTALÁLKOZÓVAL

A központi emlékező istentiszteletet augusztus 3-án tartották az elzászi Gunsbachban. A város közelében ezen a napon, a hartmannsweilerkopfi emlékhelyen találkozott Joachim Gauck német szövetségi elnök és Francois Hollande francia elnök.

Az I. világháború 1914. július 28-án robbant ki Ausztria Szerbiának küldött hadüzenetével, ahol Szarajevóban azon a napon merénylet áldozata lett a Habsburg trónörökös. Ferenc Ferdinánd életét a szerb nacionalista Gavrilo Princip golyója oltotta ki. A négy éven át tartó háborús hadviselésben egyik oldalon Németország és Ausztria-Magyarország, a másik oldalon Anglia, Franciaország és Oroszország, majd később az USA alkotta a szövetséges tömböt. Az első borzalmas világháború 17 millió emberéletet követelt. Ez volt az a hadviselés-sorozat, amelyben a klasszikus emberember elleni küzdelmet felváltotta az ember-technika harca. Akkor vetettek be először mérgező gázokat, páncélosokat, repülőgépeket, tengeralattjárókat, gépfegyvereket az ellenfél megsemmisítésére. És akkor teljesedett ki a háborús gyűlölet-propaganda is a média révén. A legtöbb katonai veszteséget Németország szenvedte el közel 2 millió áldozattal, Oroszország 1,8 millióval, Ausztria-Magyarország 1,5 millióval, Franciaország 1,3 millióval, Anglia 750 ezer katonával. A polgári áldozatok száma elérte a 6 milliót. A háború 1918 novemberében ért véget Németország és Ausztria-Magyarország kapitulációjával.

HAZÁNK TRIANONI TRAUMÁJA EMLÍTÉS NÉLKÜL MARADT – BALKÁN ÉS UKRAJNA NEM!

A felhívás azon túlmenően, hogy emlékeztet ennek az európai „öskatasztrófának” az áldozataira, a kárvalott családokra, a hosszú ideig gyógyíthatatlan sebekre, a lelki traumát is érinti, de meglehetősen általánosan. Hiszen az a négy év alapvetően átrajzolta Európa

térképét. Ennek lett áldozata hazánk is területe kétharmadának elvesztésével, az azóta is elfogadhatatlan trianoni békediktátummal. A nyilatkozat megemlíti, hogy bizonyos konfliktushelyzetek a mai napig rendezetlenek, elsősorban a Balkánon és Ukrajnában.

De a nyilatkozat – mint az elmúlt 90 évben oly sok politikai és egyházi megnyilatkozás – a megcsonkított Magyarországot említés nélkül hagyja, jóllehet az európai egyházi szervezetben ott vannak a magyar képviselők is, és teljességgel kizárt, hogy a szervezet felelős vezetői ne tudnának a trianoni traumáról. Vajon ez a hallgatás a magyar részvétel eredménytelenségének vagy az európai taktikázásnak tudható be, ami már közel 100 éve tart – ellenünk? El lehet gondolkodnunk azon, hogy hazánk területe közel 2/3-ának más országokhoz kerülése egyetlen szó említést sem érdemel!

VAN RENDEZNI VALÓJA EURÓPÁNAK VELÜNK, S NEKÜNK IS EURÓPÁVAL, MEG MAGUNKKAL

Aki csak teheti, ismerkedjen meg az ekd.de/themen/material/erster_weltkrieg/index.html a háttéranyagokkal, korabeli idézetekkel, időtáblázattal, a háború helyszíneivel, egykori és későbbi irodalmi reflexiókkal. A honlap emlékező istentiszteleti segédanyagokat is bőséggel közöl, továbbá programokat is például a nemzetközi ifjúsági táborról, amit az emlékeztetés és a megbékélés jegyében tartanak. Lenne bár itthon is a megemlékezés méltó, állna meg a munka és az élet forgataga valamikor.

S lenne az egyéni, egyházi, nemzeti visszatekintés kritikus, de nem felejtő, nem feledtető, hiszen van még Európának is rendeznivalója e tekintetben velünk, és nekünk is Európával, önmagunkkal, meg szomszédainkkal. Erre kötelez minket Ausztria-Magyarország 1,5 millió hősi áldozata, annyi könny és fájdalom, valamint a nemzetcsontkító politikai diktátum. S mindezt azért is, hogy a nacionalizmus bálványát vagy kísértét egyszer és mindenkorra ki lehessen gyomlálni a lelkekből, az igazság magvait pedig elvetni a jövődő számára. Minden más csak méltatlan önkorbácsolás, megszegyenítő alku lenne. Márpedig ennek egyszer történelmileg és nemzetileg, egyházilag és egyénileg is véget kell vetnünk! Annak szellemében, Akire az emlékezés csendes percére felhívó irat is evangéliumi egyértelműséggel utal: „Jézus Krisztus ... igazgassa lábainkat a békességnek útjára!” (Lukács 1,79).

Forrás:
Európai protestánsok

MENNYIRE KERESZTYÉN EURÓPA?

VÉGRE MEGSZÓLAL NYUGAT LELKIISMERETE?

Dr. Godelieve Quisthoudt-Rowohl professzor asszony EU parlamenti képviselő a német CDU színeiben. Diplomáját kémiából szerezte, fizikai kémiából doktorált a leuveni egyetemen. Az EU Parlamentben 1997 óta több felelős pozíciót töltött be. Az Evangéliumi Felelősség nevű lap legújabb számában elgondolkodtató cikket tett közzé „Mennyire keresztyén Európa?” címmel. A témában úttörő jelentőségű tudós és politikus megnyilatkozására ezt mondhatjuk: Végre! De miről is ír?

Megvan az ideje a hallgatásnak, és megvan az ideje a beszédnek (Préd 3,7/b)

Végre Dr. Godelieve Quisthoudt-Rowohl professzor asszony cikke megtörni látszik a hallgatást. Nem könnyű, több tekintetben is fájdalmas tapasztalatokon átszűrődött gondolatmentét követjük most abban a reményben, hogy a keresztyénség védelmezésére lelkiileg tette kész, még teljesen ki nem fáradott/fárasztott, magyar keresztyénségben ez is megerősíti az evangéliumi hitvallás kiállását. És egyúttal a magyar közvéleményben tudatosítja: sem a liberalizmus, sem a (vad)kapitalizmus, sem semmiféle szabadkőműves vagy másféle politikai vagy pénz-páholly, világkonspiráció sem tudja elfojtani az igazságot és a lelkiismeret szavát...

Európa még keresztyén kultúrájában, gondolkodásában, mentalitásában

Az alapkérdésre, amit eleve feltett, a szabadság felől adja meg a választ, s így fogalmaz: „Európa még mindig – gyakran nem is tudatosítva ezt – keresztyén a kultúrájában, gondolkodásában és mentalitásában”. Illusztrációként néhány példát hoz fel írásában. A német közmondásvilágban szó van például erről: „Húsvéti szél 40 napig fú”... utalás a pünkösdi szélre, a Lélekre, ami a Feltámadott Lelkére emlékeztet. „Pápább a pápánál” – ami a kizárólagos és cáfolhatatlan vélemény kifejezője. Különleges alkalmakon megszólalnak a harangok, de meddig még? – teszi fel a kérdést.

Kemény politikai érvek

A tudós EU-képviselő utal írásában arra, hogy milyen heves vitákat váltott ki évekként ezelőtt az Unió Alkotmány előszavában az Istenre utalás tervezete.

Vagy mellette vagy ellene, de valamiképpen sokan állást foglaltak. Tehát nem a közöny fogta meg az európai lelket. És ez már hasznos a tisztázódáshoz és a további kérdések feltételéhez.

Nemrég hozott az EU Parlament olyan határozatot, ami egyértelműen elítéli az egyiptomi keresztyének üldözését. Az európai keresztyén pártok gyűjtőpártja, az Európai Néppárt nemrég elfogadott határozatában hangsúlyozza: „Tekintettel arra, hogy a kisebbségi vallás a legtöbb országban a keresztyénség, s hogy a keresztyéneket üldözik és elűzik... követeljük, hogy mindenféle jogukat, ami összefügg hitükkel és vallásgyakorlásukkal, biztosítsák számukra. Erőteljesen elítéljük a keresztyénüldözést, ami éppen ott a legerősebb, ahol a radikális és politikai iszlám a leghatalmasabb erő”. Ezzel az állásfoglalással a keresztyén-demokraták az EU Parlamentbe bevitték olyan szempontokat, amelyekkel abban a grémiumban ettől kezdve foglalkozni kell. Így a keresztyénség, ami az európai önazonosság-hoz elengedhetetlen, újra szerepet játszik a politikai vitákban.

Európa legyen még inkább hívő!

Írása végén a felelős tudós és politikus professzor asszony még egyszer leszögezi: Európa egészen bizonyosan keresztyén, jelzi ezt kultúrája és gondolkodásmódja. Ha viszont a keresztyén jelleget a hívóséggel azonosítjuk, akkor „az a reménységünk, hogy kontinensünk lakossága a harmadik évezredben hívőbb lesz”.

És mi magyarok hogy állunk Isten és Európa színe előtt

A fentiekhez sok mindent lehetne kárpát-medencei üzenetként hozzátenni. Hiszen a magyar keresztyénség nem csak akkor állt a vártán hűséggel és rendíthetetlenül, amikor a török, harcos iszlám rajtunk keresztül akarta meghódítani Európát. Nem csak 300-400 évvel ezelőtt lettek magyarságmegtartó erővé az egyházak, gyülekezetek. Jó ezer éves végvári, kulturális, európai védőbástya szerepünk egyre inkább átgondolásra szorult a 21. századi viszonyok között. Egy biztos, s ebben teljes mértékben egyet lehet értenünk Dr. Godelieve Quisthoudt-Rowohl professzor asszony következtetésével: a harmadik évezredben még hívőbbé, még krisztusibbá kell válnia a magyar keresztyénségnek (is), hogy feladhatatlan történelmi hivatásának Isten, Európa, s a nagyvilág színe előtt a kor színvonalán meg tudjon felelni.

NE FÉLJÜNK BIZALMAT ÉS REMÉNYT ADNI AZ ÉVEKNEK!

A napokban elgondolkodtam azon, hogy hány éves korig ér valamit egy ember a társadalom számára? Miért van az, hogy ha valaki elmúlik 50 vagy 55 éves, már kihúzzák az értékes emberek listájáról, kevés hasznót ígérő, nem szívesen alkalmazott, öregembernek tartják a legtöbb munkahelyen.

Gondolatban visszakalandoztam az 1960-as évek derekához, fiatal, kezdő mérnök korom éveihez. Az első öt év üzemi gyakorlat után kerültem a Könnyűipari Tervező Vállalathoz, ahol új könnyűipari üzemeket terveztünk, ill. a meglévők rekonstrukciós terveit készítettük. Akkor nem csodálkoztam, természetesnek tartottam, hogy a második világháború előtti nagy textilüzemek nyugdíjas főmérnökeit, műszaki és gazdasági vezetőit alkalmazta cégünk heti 1-2 alkalommal. Óriási tapasztalat, tudás, szakmaszeretet volt bennük felhalmozva, amit mi, ifjú titánok remekül tudtunk alkalmazni, ha egy-egy témával hozzájuk fordultunk. Nemcsak a cégünknek, hanem az egész iparágnak segítettek azzal, hogy tanácsaikkal sok buktatót kerültünk el, visszafordíthatatlan károkat előztünk meg. Elmondták, hogy már találkoztak ezzel vagy azzal a problémával, amit akkor jól-rosszul megoldottak, és most, tanulva a hibákból, csak jó megoldások születhetnek.

való törődés gondja. Megvan a kellő tapasztalatuk, tudásuk. Munkaerejük teljében vannak, és a bizonyítási vágy még nem hunyt ki belőlük. Tudásuk nem elavult, mert az Ohm törvény most is igaz, a társadalmi, politikai, közgazdasági ismeretük naprakész, hiszen még érdeklik ezek a témák őket. Törvényismerők és tisztelők.

Kedves fiatal Barátaim! Ne idegenkedjete az idősebbekkel való együttműködéstől, a közös munkától. Természetesen figyelni kell arra – és ez nem kis munka –, hogy minden feladatra meg kell találni a legmegfelelőbb embert. Ha az ember szereti azt, amit csinál, és a környezete elismeri, megbecsüli munkáját, akkor tudja mindenki a legjobb eredményt adni. Ne idegenkedjete egy idősebbtől tanácsot kérni. Minden ember szereti, ha kikéri a véleményét, ha adnak a szavára. A több szem többet lát elve legyen a tiétek. Egy ember sem tudhat mindent, és ez nem szégyellni való. Külö-

Később, vezetőkoromban is szerettem az 50 év körüli korosztállyal dolgozni. Ők már tudták, hogy nemcsak ők tudnak egy problémát megoldani, hanem mások is. Nincs már családalapítási, kisgyermek-nevelési gondjuk. Ugyanakkor még nem nyomasztja őket a szülőkkel

nösen nem ebben a felgyorsult, óriási technikai fejlettségű, összetett világunkban.

Magánvéleményem a cikk elején feltett kérdésre a következő: az ember értéke a társadalom számára nem függ a korától. Minden ember más és más, de attól sok függ, milyen az ember környezete! Meddig igénylik és milyen mértékben a tudását és munkáját. Oda kell figyelni az emberekre, mert mindenkit megvisel, ha feleslegesnek, használhatatlannak ítélik idejekorán.

Óriási érték az idős emberek tudása, tapasztalata. Használjátok ki fiatalok ezt az értéket mindkét fél javára. A közös munka meg fogja hozni gyümölcsét lelkiileg és anyagilag egyaránt.

Szabó Csabáné

HURRÁ, NINCS ANNYI SZÚNYOG!

Talán nem vagyok egyedül azzal az érzéssel, hogy az idén és talán már tavaly is kevesebb volt a szúnyog, mint korábban. Táboroztunk a Kis-Duna partján, a Börzsönyben, valamint itthon a Jóságotán is, és mindenhol ez volt a tapasztalatom. Örültem ennek, hiszen sok kényelmetlenségtől szabadultunk meg. Továbbá az is az érzésem, hogy a kora nyári invázió után mintha a legyekből is kevesebb lenne, mint az elmúlt években. Persze akinek egy légy és egy szúnyog is sok, az nem tud osztozni tapasztalásomban. S az sincs kizárva, hogy tévedek, hogy az érzéseim megcsalnak a szúnyogok és legyek sikeres gyérítése terén.

Abban viszont bizonyosan nem tévedek, hogy meggyérültek, sőt szinte eltűntek a fecskék. Eltűntek azok alól az ereszek alól és azokból az ólaktól, istállókból, ahol éveken, évtizedeken át kedves és visszavárt vendégek voltak. Hová lettek? Bizonyára ott vannak, ahol még találnak nekik rendelt táplálékot. Talán még vannak olyan vidékek, ahol az abszolútizált kényelem nem üldözte el őket. Talán még nem tartunk ott, hogy gyermekeink állatkerti látogatáson fogják megismerni azokat a madarakat, amelyek olyan kedvesen és örvendeztetően hirdettek tavaszt és őszt emberemlékezet óta egészen a közelmúltig. De nem vagyunk messze tőle.

Mert a gólyák sincsenek már annyian, mint régebben, s ezt az elhagyott gólyafészkek teszik nyilvánvalóvá. Persze, hogy nincsenek, hiszen a csapadékos nyarunk ellenére a békák sincsenek annyian, mint korábban. És megint igaz, hogy akinek a terasza körül megjelenő egyetlen béka is sok, az nem fogja úgy hiányolni a gólyákat és a városunk nyáresti hangulatához korábban hozzátartozó békakonzerteket, mint én.

Tévedés ne essék! Én sem szeretem sem a szúnyogot, sem a legyet, sem a békát, de nagy veszélyt látok a pillanatnyi kényelem abszolútizálásában, aminek súlyos természetet és társadalmat romboló, káros öko-kulturális, sőt társadalomlélektani következményei vannak.

Nem hiszem, hogy az ember javát szolgálja az a

„divat”, amelynek mentén a falusi udvarok többségének háziállatos, veteményes képét felváltja a nyírt fű! Mert ebből az is következik, hogy szinte kizárólag E komponensektől terhes, egészségtelen élelmiszereket fogyasztunk, ideértve a 6-8 éve lefagyasztott importhúsokat is. És az is, hogy vasárnap délelőttönként a templomi harangok hangját elnyomják a fűnyírók zakatolásai, amely szinte természetyszerűen jelentheti azt, hogy az Úristen nevét is többen emlegetik a saját, vagy a szomszéd fűnyírása miatti bosszúságuk összefüggésében, mint a testet-lelket gyógyító templomi imákban.

Persze nem tud vagy akar kertészkedni, jósággokkal bajlódni mindenki. Nem is kell és nem is várja senki.

Mindenkinek szíve joga, hogy mivel tölti idejét, hogyan éli életét. És az is szíve joga mindenkinek, hogy akar-e örülni a visszatérő fecskéknek, gólyáknak, vagy tud-e gyönyörködni a békák brekegő koncertjében. Ettől azonban

még igaz az, hogy a pillanatnyi kényelem min-

denáron való érvényesítése – ezt neveztem följebb abszolútizálásnak – súlyos károkat/öngókat jelent gazdaságilag, kulturálisan, egészségileg, spirituálisan etc. Az értékek, kipróbált hagyományok és szokások követése, valamint az évszázados kollektív esztétikai értékek elfogadása, továbbá

a fenntartható életstílus föl vállalása olykor bizonyos kényelmetlenségek elfogadásával tud csak megvalósulni.

Nem vágyakozom szúnyogok, legyek, békák és egyéb kellemetlen, ronda, kényelmetlenséget okozó élőlények iránt. Ugyanakkor tudomásul vesse, hogy ezeknek a teremtésben és természetben megvan a maguk rendeltetése, amelybe az ember csak nagy alázattal és széleskörű tudományossággal nyúlhat bele.

Ha nem ezt teszi, hanem csak a kényelmét isteníti, akkor nem csak a természet gólyái tűnnek el, hanem a mítikus/szimbolikus gólyák is és elfogyunk, „...s mint oldott kéve széthull nemzetünk.”

Dr. Csobolyó Eszter

HUNGARIKUM FESZTIVÁL VÁROSUNKBAN

Nemzetünk sajátos hagyományait, szokásait, népművészetének különleges motívumait, jószágait, növényeit, egyes jellemző termékeit, ételeit, italait hungarikumoknak nevezzük.

A „mi a magyar”, vagy valami „mitől magyar” kérdések megválaszolásánál sokat segítenek az olyan példák, mint tróink, költőink szellemi hagyatéka; sportolóink életműve; tudósaink felfedezése; és népművészeti kincseink.

A Soli Deo Gloria Közösség már alapító okiratában is célként jelölte meg a hungarikumok ápolását és népszerűsítését. Koncertek, előadások, vetélkedők, irodalmi estek mellett ennek jegyében adott és ad otthont például „ulti klubnak”, hungarikum-vacsorás bálok, s ennek jegyében működteti a jószágportát is.

FÖLDMŰVELÉSÜGYI
MINISZTERIUM

HUNGARIKUM NAPOK, OKTÓBER 1-5.

A Soli Deo Gloria Közösség – a Földművelésügyi Minisztérium és a Hungarikum Bizottság támogatásával – a fentiek értelmében és az alábbiak szerint, széles társadalmi összefogást remélve tervezi október első hetében az ünnepélyes hungarikum napokat, más szóval a hungarikum fesztivált a Soli Deo Gloria Közösségi Házban, a Jószágportán és a Református Templomban.

Október 1. (szerda): Racka és parlagi kecske nap

- 16 óra az általános iskola csoportjainak portalátogatása, vetélkedője a közelő „állatok világnapját” is ünnepeve
- 18 óra Csobolyó Miklósné: köszöntés;
Dr. Bóna Zoltán: bibliai bevezetés
- 18.30 Dr. Teleki József előadása a rackáról és a parlagi kecskéről, portalátogatás
- 19.30 Az általános iskola műsora
- 20 óra Juhsajt, kecskesajt és mézkestő

Október 2. (csütörtök) Szürke marha nap

- 18 óra Csobolyó Miklósné: köszöntés;
Dr. Csobolyó Eszter: bibliai bevezetés
- 18.30 Dr. Teleki József előadása a szürke marháról, portalátogatás
- 19.30 A Kantátika énekkar műsora
- 20 óra Szürke marhapörkölt vacsora és borkóstoló

Október 3. (péntek): Mangalica sertés nap

- 18 óra Csobolyó Miklósné: köszöntés;
Dr. Bóna Zoltánné: bibliai bevezetés
- 18.30 Dr. Teleki József előadása a mangalicáról, portalátogatás
- 19.30 A Népdalkör műsora
- 20 óra Mangalica szalonna-, sonka-, kolbász, hurka- valamint házi lekvár/befőtt kóstoló

Október 4. (szombat): Gidrán és Furioso nap

- 16 óra Nyergelés, befogás, lovaglás, kocsizás
- 18 óra Csobolyó Miklósné: köszöntés; Dr. Bóna Zoltán: bibliai bevezetés
- 18.30 Dr. Teleki József előadása a magyar lovacról, portalátogatás
- 19.30 A Kalamajka táncgyűttes műsora
- 20 óra Kemencés töltött káposzta vacsora

Október 5. (vasárnap): Spirituális és kulturális nap

- 10 óra Istentisztelet a Református Templomban
- 10.45 A Mollissima Női Kar műsora
- 11 óra Teleki Miklós: Orgonakoncert Liszt Ferenc műveiből
- 11.30 Csobolyó Miklósné: A hungarikum napok bezárása, szeretetvendégség

A program során kiállítás is várja az érdeklődőket a dunavarsányi alkotó művészek, a kézimunka szakkör tagjai és minden kiállító munkájából.

Tiszteletteljes szeretettel várjuk mindazokat, akik szívesen mutatják be „portékájukat” a sajt-, méz-, lekvár/befőtt, továbbá a borkóstolón.

A programokon való részvétel ingyenes, mindannyiukat szeretettel várjuk!

Csobolyó Miklósné
SDG elnök

A KÁRTYA

szó hallatán a legtöbben hitelkártyára, bankkártyára, belépő kártyára, mágneskártyára, programkártyára, tagsági kártyára etc., esetleg a jóslásra gondolnak. Most azonban a hagyományos játékkártyáról, kártyázásról lesz szó.

Arról a tevékenységről, ami a maga családi, baráti vagy versenyszerű formájában is a szellemi teljesítménynek és a közösségépítésnek sok évszázados, jól kipróbált kombinációja. És persze az „ördög bibliája” is lehet akkor, ha művelői gonosz, kapzsi, nyereszkes, ördögi gondolatokkal és szándékkal kártyáznak. De esetünkben ez szóba sem jön.

Természetesen nem állítjuk, hogy a Soli Deo Gloria Közösségben és Közösségi Házban „Urunk nagyobb dicsőségére” lehet kártyázni. Azt azonban hisszük, hogy a Ház

programja egy baráti, szeretettel szervezett és tisztességgel megélt kártyaklubbal gazdagodhatna.

Ennek jegyében várjuk az érdeklődőket e klub létrehozására. Örömmel vennénk, ha helyet biztosíthatnánk ulti, tarrók és bridge asztaloknak egyaránt. Az érdeklődés függvényében szervezünk kezdő és haladó csoportokat, és ha van rá igény, akkor tanfolyamszerű oktatást is.

Az érdeklődéseket, jelentkezéseket a dunavarsany.ref@gmail.com címen, vagy a 06/20 914-3893-as telefonszámon várjuk.

Az első személyes találkozóra szeptember 10-én, szerdán du. 6 órakor kerül sor az SDG Közösségi Házban.

Minden érdeklődőt és bölcs javaslatot szeretettel várunk.

SDG Közösség vezetősége

IMPRESSZUM

SOLI DEO GLORIA – evangéliumi, közéleti folyóirat

Ingyenes, időszaki kiadvány

Kiadó: SDG Közösség

Főszerkesztő: Dr. Szilvay Balázs

Szerkesztőbizottság: Csobolyó Katalin, Dr. Bóna Balázs, Kun László, Veres Enikő

Készült: az Ex-Kop Nyomdaipari Bt. gondozásában

Példányszám: 800

Cikkek leadása: folyamatosan, a szilvay.balazs@freemail.hu e-mail címen